

Arrest

nr. 137 561 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X
2. X
in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, X, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X en X, die allen verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tweede verzoekster kwam op 17 februari 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Verzoeksters dienden op 16 juli 2009 en op 31 augustus 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 27 oktober 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 9 februari 2010, nr. 38 496).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaarde de in punt 1.2 vermelde aanvraag ontvankelijk op 30 maart 2010.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 14 maart 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 maart 2013 ten aanzien van tweede verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 juli 2013 ten aanzien van eerste verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Verzoeksters dienden op 4 oktober 2013 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de in punt 1.8 vermelde aanvraag ontvankelijk op 24 oktober 2013.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 4 maart 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.8 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoeksters werden hiervan op 4 juli 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.10.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door

NAAM:

M.(...) P.(...), K.(...) geboren te (...) op (...) + kind:

M.(...) P.(...), R.(...) geboren te (...) op (...) + moeder betrokkene:

M.(...) P.(...), E.(...) geboren te (...) op (...) + zus betrokkene:

M.(...) P.(...), P.(...) geboren te (...) op (...) + broer betrokkene:

M.(...) P.(...), E.(...) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Angola

Adres M.(...) P.(...) E.(...): (...)

Adres M.(...) P.(...) K.(...): (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24.10.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en). :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor M.(...) P.(...), K.(...). De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 28.02.2014.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).“

1.11. Eveneens op 4 maart 2015 trof de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van tweede verzoekster:

“Mevrouw;

Naam + voornaam: M.(...) P.(...), E.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Angola

+ kinderen:

M.(...) P.(...), E.(...) geboren te (...) op (...)

M.(...) P.(...), P.(...) geboren te (...) op (...) (OV: 6.391.142)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeksters te leggen

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij in de eerste plaats op dat beide bestreden beslissingen een gebrek aan samenhang vertonen.

3.2. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. (RvS 27 mei 2014, nr. 227.562; RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.3. Blijkens de gegevens van het dossier verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de door verzoeksters ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk op 24 oktober 2013. Verzoeksters werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Ingevolge de ongegrondverklaring van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op 4 maart 2014, thans de eerste bestreden

beslissing, werd het hen verleende attest van immatriculatie ingehouden. De eventuele vernietiging van deze laatste beslissing zal ertoe leiden dat verzoeksters terugvallen op een ontvankelijke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en bijgevolg opnieuw in het bezit dienen te worden gesteld van een attest van immatriculatie. Deze situatie is volstrekt onvereenbaar met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van tweede verzoekster, waardoor de vaststellingen die werden gedaan naar aanleiding van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wel degelijk een weerslag hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er bestaat voldoende verknochtheid tussen beide bestreden beslissingen opdat een goede rechtsbedeling gebaat zou zijn bij het aanvaarden van de samenhang tussen beide bestreden beslissingen.

3.4. De verwerende partij werpt vervolgens een exceptie op van het gebrek aan belang in hoofde van tweede verzoekster, voor zover haar beroep gericht is tegen de eerste bestreden beslissing aangezien er in haren hoofde geen medische aandoeningen werden ingeroepen en er geen gezinsleven blijkt.

3.5. De Raad merkt echter op dat in de medische getuigschriften die betrekking hebben op eerste verzoekster enerzijds wordt gesteld dat *“mantelzorg medisch vereist is”* en anderzijds dat *“mantelzorg (...) niet strict noodzakelijk (is), maar gezien haar jonge leeftijd en haar psychische moeilijkheden, het goed (is) dat ze op haar moeder kan terugvallen, zeker voor de opvoeding van haar kind”*. Ter terechtzitting wordt door de raadvrouw van verzoeksters bevestigd dat er, ondanks het feit dat de betrokkenen niet samenwonen, er wel degelijk sprake is van een werkelijk gezinsleven omdat tweede verzoekster vaak moet instaan voor de opvoeding van haar kleinkind. De verwerende partij kan dus niet dienstig voorhouden dat er geen gezinsleven zou bestaan, hoewel eerste verzoekster en haar moeder niet op hetzelfde adres wonen. Gelet op de specifieke situatie dient in casu te worden aanvaard dat tweede verzoekster wel degelijk een persoonlijk belang heeft bij haar beroep, ondanks het feit dat zij zelf geen medische aandoening had ingeroepen.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens het ontberen van een persoonlijk belang dient te worden verworpen.

3.6. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen tenslotte een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens de verwerende partij kan de vernietiging van het bevel, dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, tweede verzoekster geen enkel nut opleveren aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt en hij na een eventuele vernietiging opnieuw een bevel zou moeten afleveren.

3.5. De Raad stipt in de eerste plaats aan dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de tweede bestreden beslissing eveneens vernietigd zou moeten worden (zie punt 3.2). Bovendien verwijzen verzoeksters in punt V van hun verzoekschrift, *“De middelen tegen het bevel”* naar het gezinsleven van de verzoekende partijen, waaruit tweede verzoekster een belang kan puren bij haar vordering tegen de verwijderingsmaatregel en dit ondanks het feit dat deze beslissing op een gebonden bevoegdheid rust.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het ontberen van het rechtens vereiste belang bij de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voeren verzoeksters onder andere de schending aan van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

“1) Aangaande de bestreden beslissing

Dat deze beslissing een aanfluiting is van de ratio legis van art 9ter van de Vreemdelingenwet!

Verzoekster heeft HIV en psychiatrische problemen, duidelijk ernstige aandoeningen.

Toch is er uit de bestreden beslissing op geen enkele manier af te leiden waarom verzoekers een negatieve beslissing mochten ontvangen.

De beslissing vermeldt het volgende:

“Er worden medische elementen aangehaald voor M.(...) P.(...), K.(...). De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 28.02.2014.”

Het is duidelijk dat verzoekers op zijn minst mogen verwachten dat de medische gegevens geëvalueerd worden door een arts-attaché. Zij mogen evenwel eveneens verwachten dat zij op de hoogte gebracht worden van het medisch advies en de redenen waarop hun aanvraag geweigerd wordt.

Dit is niet gebeurd.

Niet alleen mochten verzoekers geen medisch advies ontvangen, uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij nooit enige intentie had om een medisch advies af te leveren.

Men stelt louter dat de arts-attaché de gegevens heeft geëvalueerd, zonder meer.

Dat dit onaanvaardbaar is!

Daar waar er in overige beslissingen duidelijk vermeld staat dat men eveneens de gesloten omslag (met het medisch advies) dient af te geven aan cliënten, maakt men ditmaal deze opmerking niet.

Integendeel, er wordt geen enkele melding gemaakt van een eventueel medisch advies dat zou zijn opgemaakt.

Dat verwerende partij duidelijk de intentie heeft om een negatieve beslissing te nemen zonder het dossier van verzoekers maar enigszins te willen onderzoeken.

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers grondig te onderzoeken!

DVZ weigert dit te doen.

Gelieve in de bijlage een mail dd. 24.07.2014 terug te willen vinden waaruit duidelijk blijkt dat er nooit een medisch advies werd afgeleverd. (zie stuk 3)

Meer nog, men heeft nooit de intentie gehad om dit af te leveren!

Dat dit eveneens een flagrante schending vormt van het motiveringsbeginsel!

Verzoekers kunnen immers op geen enkele wijze afleiden waarom er een negatieve beslissing werd genomen.

Dat deze beslissing niet te verantwoorden is en dat ze dan ook vernietigd dient te worden!"

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.3. De eerste bestreden beslissing is gestoeld op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

4.4. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing volgende conclusie wordt weergegeven: *“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.”* Vervolgens bevat de eerste bestreden beslissing volgende vermelding: *“Er worden medische elementen aangehaald voor M.(...) P.(...), K.(...). De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 28.02.2014.”* Blijkbaar kunnen de redenen waarom *“uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of (...) uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”*, worden gevonden in de ‘evaluatie’ van de ambtenaar-geneesheer van 28 februari 2014 zoals bedoeld in artikel 9ter, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

4.5. Verzoeksters voeren in wezen aan dat zij niet op de hoogte werden gebracht van de redenen waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd bevonden omdat zij geen medisch advies hebben ontvangen.

4.6. In het administratief dossier kan geen enkel document worden teruggevonden waarin eerste verzoekster tekent voor ontvangst van de gesloten enveloppe die het medisch advies bevat. De Raad stelt vast dat noch de gegevens van het administratief dossier, noch de bijlagen bij het verzoekschrift toelaten te concluderen dat eerste verzoekster hiervan ooit in het bezit zou zijn gesteld.

4.7. De verwerende partij bevestigt in haar nota met opmerkingen dat het medisch advies van 28 februari 2014 integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing en zij repliceert het volgende op de kritiek van verzoeksters:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers op 4 oktober 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In die aanvraag werd gesteld dat eerste verzoekster HIV positief is en dat haar moeder, tweede verzoekster, haar mantelzorg aanbiedt.

De ambtenaar-geneesheer stelde d.d. 28 februari 2014 een advies op ten aanzien van [M.P.K.], dat onder meer luidt als volgt:

“(...) Uit dit medisch dossier blijkt dat de betrokkene behandeld wordt voor een HIV-infectie en een schizo-affectieve stoornis.

Wat betreft de HIV-infectie is het noodzakelijk dat een behandeling met antiretrovirale middelen gecontinueerd wordt.

Gezien de episodes van psychotische decompensatie is het tevens aangewezen dat een behandeling met antipsychotica wordt aangehouden en dat de betrokkene periodiek op controle gaat bij een psychiater.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Angola:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene):

- Informatie afkomstig van International SOS van 20/07/2012 (...)

- Informatie afkomstig van International SOS van 04/01/2013 (...)

Opvolging en behandeling door een psychiater is beschikbaar en kan zowel op ambulante basis als in een hospitaalmilieu. Indien nodig is er mogelijkheid tot gedwongen opname.(...)

Alle faciliteiten voor gespecialiseerde opvolging en behandeling van de HIV-infectie zijn beschikbaar (...)

Er is geen strikte noodzaak tot mantelzorg. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Angola geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Een lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat zich bevindt in het administratief dossier leert dat de ambtenaar-geneesheer de medische aandoening van verzoeker, zijnde de HIV-infectie en de schizo-affectieve stoornis, weerhouden werden als ernstig waarvoor de nodige opvolging en behandeling nodig werd bevonden. De ambtenaar-geneesheer beriep zich vervolgens op informatie afkomstig van International SOS en stelde vast dat opvolging en behandeling door een psychiater beschikbaar en mogelijk is en dat de medicatie antiretrovirale middelen verdergezet kunnen worden. Verder stelde hij ook vast dat er geen strike noodzaak is tot mantelzorg, ging hij in op de

ziekteverzekeringen en de kosten aangaande ziekenhuizen. Hij voegde daarnaast nog toe dat verzoekster beroep kan doen op het IOM en dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen beroep zou kunnen doen op familie, vrienden of kennissen voor tijdelijke opvang.

Het advies maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing en bevindt zich in het administratief dossier, zodat verzoekers hiervan kennis konden nemen. Een eventueel gebrek in de kennisgeving kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden.

Een gebrek in de kennisgeving heeft geen invloed op het rechtmatige karakter van de genomen beslissing zelf. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068). Verder kan er op gewezen worden dat het aangevoerde "gebrek" in de kennisgeving verzoekers niet heeft verhinderd om tijdig een procedure in te leiden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat niet kan worden ingezien welk belang zij hebben bij dit onderdeel van het middel.

De kritiek die verzoekers leveren, zijnde dat verzoekster lijdt aan twee aandoeningen waarvoor de opvolging moet worden gegarandeerd, wordt eenvoudigweg beantwoord door een lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer zoals supra geciteerd. Verzoekers maken niet aannemelijk dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing."

4.8. De verwijzing in de motivering naar een advies kan een afdoende motivering zijn. Aan een aantal voorwaarden moet echter worden voldaan: de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn (RvS 19 mei 2011, nr. 213.363). In het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan de verwijzing naar een advies slechts een afdoende motief voor een beslissing vormen wanneer dat advies zelf ter kennis van de betrokkene is gebracht of wanneer aangetoond wordt dat de betrokkene de inhoud van dat advies kende (cf. RvS 29 april 2002, nr. 106.126).

4.9. De verwerende partij slaagt er niet in te ontcrachten dat het medisch advies nooit ter kennis werd gebracht van verzoeksters. Het loutere feit dat dit advies deel uitmaakt van het administratief dossier, volstaat niet om aannemelijk te maken dat verzoeksters kennis hadden van de inhoud van dit advies op het ogenblik dat zij hun beroep instelden. Bijgevolg kan de problematiek niet worden gereduceerd tot een gebrek in de kennisgeving die geen invloed zou hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wil laten uitschijnen, volstaat de weergave van uittreksels uit dit advies in de nota met opmerkingen niet om de bestreden beslissing met deze overwegingen, die niet aan verzoeksters ter kennis werden gebracht, aan te vullen. Aangezien de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard geen verdere motieven bevat, voldoet deze beslissing niet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing, dienen ze thans niet nader te worden onderzocht.

4.10. Zoals hierboven reeds aangegeven (zie punt 3.2) vallen verzoeksters omwille van de vernietiging van de eerste bestreden beslissing terug op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en komen zij krachtens artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet wederom in aanmerking voor een attest van immatriculatie. Zij kunnen dus onmogelijk het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vaststelling heeft tot gevolg dat het aangewezen is de tweede bestreden beslissing voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, middels een vernietiging uit het rechtsverkeer te halen.

5. Korte debatten

Verzoeksters hebben een gegrond middel aangehaald dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing wordt uit het rechtsverkeer gehaald middels de vernietiging ervan. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21

december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN